

Sygn. akt I C 1150/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Karolina Gruszczyńska

Protokolant: Agnieszka Wiewióra - Sterna

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko W. J.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. orzeka, że koszty procesu ponosi w całości powód pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. J. na swoją rzecz kwoty 2.735,79 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego od kwoty 1.987,77 zł od dnia 4 października 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, że w dniu 8 lipca 2005 r. udzieliła pozwanemu limitu kredytowego nr (...). Pozwany był zobowiązany do spłaty limitu kredytowego w miesięcznych ratach w wysokości podanej w umowie. Pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązki spłaty należności, w związku z czym po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość zadłużenia stała się wymagalna. Przed skierowaniem na drogę sądową strona powodowa ponownie wezwała pozwanego do zapłaty, które pozostało jednak bez odpowiedzi.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w dniu 2 lipca 2012 r. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej (sygn. akt VI NC-e 1007691/12).

W dniu 16 sierpnia 2012 r. pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu od stron powodowej na jego rzecz. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł zarzut przedawnienia, wynikający z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (u.e.i.p.) w zw. z art. 120 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c., wskazując na 2 letni termin przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Powództwo nie powinno być więc uwzględnione, gdyż roszczenie obejmuje okres od 2005 r. Pozwany stwierdził również, iż strona powodowa wprowadziła go w błąd, przedstawiając zawartą umowę jako umowę o kartę kredytową, podczas gdy nazwała umową o linię kredytową i zmusiła go tym samym do otwarcia u niej rachunku bankowego, czym naruszyła art. 1 u.e.i.p. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 58 k.c. Mając świadomość, że

posiada umowę o kartę kredytową, pozwany korzystał z niej, i do czasu kiedy otrzymywał wyciągi bankowe od strony powodowej określające wykorzystaną kwotę limitu karty, uiszczal kolejne raty spłaty kredytu, natomiast gdy tylko przestał otrzymywać takie wyciągi uznał, że cała karta kredytowa została spłacona. Strona powodowa świadomie wprowadziła więc pozwanego w błąd, zawierając z nim 3 różne umowy, które nie musiały być zwarte. Nadto, strona powodowa nie wezwała pozwanego do uregulowania zobowiązania, w związku z czym wniesienie pozwu było przedwczesne. Skuteczne doręczenie wezwania pozwanemu i udokumentowanie żądanej kwoty doprowadziłoby bowiem do spłaty przez pozwanego zobowiązania. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej pozwany podniósł również 3 letni okres przedawnienia dochodzonego roszczenia, wynikający z art. 118 k.c.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wskazała, że wraz z umową o przyznanie limitu kredytowego została pozwanemu wydana karta kredytowa, umożliwiającą mu dokonywanie operacji gotówkowych i bezgotówkowych. Do obsługi tejże karty oraz limitu uruchomiony został rachunek kredytowy, natomiast pozwany, jako użytkownik karty, został zobowiązany do wpłacenia na rachunek zobowiązania wymaganej spłaty minimalnej, którą stanowiły należne stronie powodowej opłaty, prowizje i odsetki oraz części kwot wykorzystanego kapitału w terminie wskazanym na wyciągu, minimalna kwota wpłaty określona została zgodnie z regulaminem oraz tabelą opłat i prowizji, stanowiącą integralną część umowy. Strona pozwana zarzuciła również, że pozwany podpisując się własnoręcznie na przedmiotowej umowie był w pełni świadomy jakiego typu jest to umowa. Zwłaszcza, że jej nazwa została wskazana wytłuszczonym drukiem. Strona powodowa nie może więc ponosić negatywnych konsekwencji błędnych decyzji drugiej strony umowy. Pozwany dokonywał transakcji przy użyciu karty w postaci zakupów i wypłat gotówki z bankomatu. Zarówno umowa jak i regulamin przewidywały ratalny sposób wywiązywania się z obowiązku spłaty należności według przesyłanych pozwanemu comiesięcznie wyciągów. Początkowo pozwany regularnie dokonywał wpłat na niniejsze zobowiązanie, jednakże od 2010 r. zaprzestał, zmuszając stronę powodową do skierowania niniejszego powództwa. Co więcej, strona powodowa wysłała pozwanemu wypowiedzenie umowy na adres przez niego wskazany, miał więc on możliwość zapoznania się z nim. Bezzasadnym w ocenie strony powodowej jest również zarzut przedawnienia, ponieważ wymagalność roszczenia nastąpiła z dniem uprawomocnienia się wypowiedzenia umowy, tj. 1 sierpnia 2011 r., terminy przedawnienia upłynęłyby więc z tytułu karty w dniu 1 sierpnia 2013 r., a z tytułu limitu kredytowego w dniu 1 sierpnia 2014 r. Nie doszło jednocześnie do przerwy dłuższej aniżeli trzyletnia pomiędzy kolejnymi wpłatami.

W piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2013 r. pozwany podniósł, że w informatorze dostępnym u strony powodowej w czasie zawierania umowy pt. „Krok po kroku z Kartą Maxima (...), który otrzymał, na stronie drugiej jest stwierdzenie „aby używać karty, nie trzeba posiadać konta w banku”. Strona powodowa wprowadzając w błąd pozwanego, dążyła więc do ominięcia przepisów prawa zawartych w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych, przedkładając mu trzy niezależne i niepotrzebne umowy, czym naruszyła przepis art. 385³ pkt 7 k.c. Nikt nie poinformował także pozwanego, iż zawiera trzy niezależne umowy. Odnosząc się do przedawnienia roszczeń, pozwany wskazał, że zgodnie z otrzymanymi od strony powodowej informacjami, dotyczącymi limitu wykorzystanych pieniędzy, była określona kwota minimalna do spłaty, jednakże w następnym okresie rozliczeniowym, jeżeli kwota ta nie była w terminie spłacona, to wówczas stawała się wymagalna. Strona powodowa nie określiła w pozwie jaki kwoty w jakich okresach stały się wymagalne. W ocenie pozwanego, roszczenia strony powodowej za okres do 14 czerwca 2010 r. uległy więc przedawnieniu.

W dalszym toku postępowania strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lipca 2005 r. W. J. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W., obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej Maxima (...) nr (...).

Umowa ta podlegała przepisom ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. (Dz. U. z 2001 r., Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.).

Dowód:

KRS strony powodowej nr (...), k.29-32

umowa o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej z 7 sierpnia 2005 r., k. 37

Na podstawie § 1 wskazanej umowy pozwanemu przyznano limit kredytowy do kwoty 2.500 zł, dla korzystania z którego otworzono i prowadzono rachunek kredytowy nr (...) oraz wydano, w ramach umowy o kartę płatniczą, kartę kredytową umożliwiającą dokonywanie operacji gotówkowych i/lub bezgotówkowych przy jej użyciu.

Integralną część umowy stanowił „Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i karty kredytowej MAXIMA PLUS”.

Stopy procentowe, opłaty i prowizje związane z rachunkiem karty, limitem kredytowym i kartą zostały określone w Tabeli Opłat i Prowizji, stanowiącej integralną część umowy.

Zgodnie z § 7 wskazanej umowy spłata kredytu miała następować w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez pozwanego spłat na rachunek wskazany w § 1 umowy, których wysokość oraz termin miały być określone w wyciągu z rachunku generowanego każdego 2 dnia miesiąca i wysłane na adres korespondencyjny pozwanego. Wymagana spłata minimalna stanowiła 5% kwoty wykorzystanego kapitału oraz należne stronie powodowej opłaty, prowizje i odsetki, bez opłaty za wydanie karty, minimalnie 30 zł.

Dowód:

umowa o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej z 7 sierpnia 2005 r., k. 37

tabela opłat i prowizji dla karty kredytowej Maxima (...) obowiązująca od 20 kwietnia 2005 r. , k. 38

tabele opłat i prowizji dla limitu kredytowego Maxima (...) oraz karty kredytowej Maxima (...) obowiązujące od 6 lutego 2006 r.

Aneks z dnia 29 sierpnia 2006 r. strona powodowa oraz pozwany zmienili treść umowy nr (...) poprzez podwyższenie limitu kredytowego do kwoty 3.700 zł.

Dowód;

aneks do umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej z dnia 29 sierpnia 2006 r., k. 71

W folderze strony powodowej „Krok po kroku z kartą Maxima (...), na stronie drugiej w ostatniej linijce wskazano, że „Aby używać karty, nie trzeba posiadać konta w banku”.

Dowód:

folder „Krok po kroku z kartą Maxima (...), k. 72

W piśmie z dnia 6 lipca 2011 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę z dnia 8 lipca 2005 r. w całości z 30-dniowym okresem wypowiedzenia, z uwagi na brak wymaganej spłaty minimalnej przez okres co najmniej 2 miesięcy.

Powyższego pismo pomimo podwójnego awizowania nie zostało przez pozwanego podjęte w terminie i zostało zwrócone stronie powodowej w dniu 1 sierpnia 2011 r.

Dowód:

wypowiedzenie umowy o limit kredytowy i kartę z dnia 6 lipca 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 48-49

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg banku z dnia 3 października 2011 r. na dzień jego wystawienia należności pozwanego wynosiły 2.735,79 zł, w tym:

- należność główna w kwocie 1.987,77 zł;
- odsetki umowne za okres od dnia 8 lipca 2005 r. do dnia wystawienia wyciągu w kwocie 566,22 zł;
- koszty, opłaty i prowizje w kwocie 156,80 zł;
- opłaty za prowadzenie rachunku w kwocie 25 zł.

Dowód:

wyciąg z ksiąg banku z dnia 3 października 2011 r., k. 50